

ninger som dem, jeg nu har tilladt mig at fremsætte, ligge et Motiv til, at man alvorlig søger at prøve, om ikke andre Foranstaltninger end Straf og Strafferetspleje kunde være ønskelige for at forhindre Forbrydelsers Begaaelse og navnlig for at forhindre, at Mennesker blive Forbrydere. Paa den Opgave har mange kloge og humane Mænds Opmærksomhed været rettet ud fra meget forskellige politiske og sociale Synsmaader. Mange af de Opgaver, man i saa Henseende sætter sig, ligge ganske uden for en Sag som den nærværende, det er Opgaver som Løsningen af de store almindelige social-økonomiske Spørgsmaal, Spørgsmaalene om Kampen mod Alkoholismen, mod Prostitutionen, mod Vagabondvæsenet og lignende. Der er andre Spørgsmaal, der ligge det her foreliggende nærmere, og som ikke have været os Forslagsstillere fremmede. Det er navnlig Samfundets Forsorg over for forsømte Børn. Det vil være i adskillige ærede Medlemmers Erindring, at det samme Firma, som har fremsat nærværende Lovforslag, i tidligere Aar dels gennem Forespørgsler, dels gennem private Lovforslag har søgt at bevæge tidligere Regeringer til at tage sig af denne Sag, som laa brak, efter at Børnelovskommissionen i 1895 havde afgivet sin Betænkning. Vi havde for saa vidt Held dermed, som den forrige Justitsminister i Fjor fremsatte et Lovforslag om Samfundets Forsorg for forsømte Børn, i hvilket nogle af de Synspunkter, som vi kunde ønske anlagte, vare tagne i Betragtning, medens i øvrigt, i det mindste efter min Overbevisning, Lovforslaget ikke var tilstrækkeligt eller fyldestgørende. Med særlig Glæde have vi jo hørt den højtærede nuværende Justitsminister ved Finanslovens 1ste Behandling udtale, at ogsaa han havde Spørgsmaalet oppe mellem de Opgaver, som han ansaa for modne til praktisk Løsning, og at han agtede i en nærmere Fremtid at fremsætte Lovforslag om Forsorg for forsømte Børn, under hvilket jeg ogsaa forstod — og saa vidt jeg erindrer, blev det ogsaa udtalt af den højtærede Minister — at Spørgsmaalet om Børnenes Ansvar over for Straffeloven vilde finde sin Løsning. Dette er den naturlige og selvforstaaelige Aarsag til, at vi private Forslagsstillere paa ingen Maade have kunnet ønske at røre ved dette Spørgsmaal.

Den Sag, som vi derimod her have taget op, er ganske vist beslægtet med et Lovforslag om at højne den kriminelle

Lavalder for Børn, for saa vidt som den gaar ud paa at anvende Straffeloven i mindre Omfang og anvende andre Foranstaltninger end Straf i større Omfang. Men Lovforslaget har jo paa den ene Side et snævrere Omraade og paa den anden Side et videre, snævrere for saa vidt det ikke beskæftiger sig med Børneforsorgen i mere almindelig Forstand, videre for saa vidt det ikke alene er Børn, det gælder. Der staar jo i Lovforslagets § 1, at mellem de Forhold, som Domstolene skulle tage Hensyn til, er ogsaa vedkommendes Alder. Derved er ganske vist nærmest sigtet til vedkommendes Ungdom, men Ordet er for Resten med Villie gjort tvetydigt, fordi det har vist sig andetsteds, at der ogsaa kan være Anledning til at lade det gælde over for ældre. Naar f. Eks. en gammel Mand hele sit Liv igennem har ført en ulastelig Vandel, saa kan der jo i og for sig i det, at han først i en fremrykket Alder, f. Eks. i 60 Aars Alderen eller senere, kommer til at gøre sig skyldig i Forbrydelser, indeholdes et Moment til at lade Straffeloven hvile for hans Vedkommende. Denne Grundtanke, der ligger bag ved vort Lovforslag, er jo, om jeg saa maa sige, Prøven. Man siger til vedkommende: Du har ved din Handling, ved din Vandel bragt dig inden for Straffeloven, du har baaret dig ad paa en Maade, som gør dig værdig til Straf, men din tidligere Vandel har været ulastelig, du har tidligere været et hæderligt Menneske, vi gaa ud fra, at det har været en øjeblikkelig Forvildelse, der denne Gang har bragt dig i Konflikt med Straffeloven, vi lade dig slippe for at udstaa den Straf, du har forskyldt, men du skal vide, at det kun er en Prøve, vi sætte dig paa. Kommer du igen, gør du dig paa ny skyldig i et strafværdigt Forhold, saa kommer den tidligere Straf ogsaa til Fuldbyrkelse. Man stoler paa, at det Damoklessværd, som det er blevet sagt, som vedkommende har hængende over sit Hoved, skal være ham en Manen og en Advarsel af mere intensiv Art maaske, end selve Straffefuldbyrdelsen vilde være.

Der vilde jo ikke være Anledning til at indføre et saadant Institut i vor Ret udelukkende efter Princippet, at en saadan Ting maa vi ogsaa have, men paa den anden Side vilde det dog være urimeligt i et Land, der staar paa et saa højt Kulturtrin som Danmark, ikke at tage Hensyn til de Erfaringer, man har gjort andetsteds. Det her omhandlede Institut har nu bestaaet sin Prøve gennem en forholdsvis lang Aarrække, det har vist sig, at dets Virkninger